

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-1106/21-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr.sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja kojega zastupaju opunomoćenici odvjetnici u protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-161/20-9 od 12. siječnja 2021., na sjednici vijeća održanoj 31. ožujka 2021.

presudio je

I. Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-161/20-9 od 12. siječnja 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 4.687,50 kn.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-161/20-9 od 12. siječnja 2021. odbijen je tužbeni zahtjev za poništavanje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-01/1056, urbroj: 376-05-2-19-4 od 5. prosinca 2019. i za naknadu troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od 9.375,00 kn.

Pobijanom odlukom tuženika odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora tužitelja s operatorom javnih komunikacijskih usluga, koji se odnosi na povrede odredaba pretplatničkog ugovora, odnosno na povećanje mjesečne naknade u iznosu od 20,00 kn.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu i pogrešne primjene materijalnog prava. Prije svega ističe da je sud grubo povrijedio pravila sudskog postupka i njegova procesna prava kao stranke u postupku, prvenstveno pravo na pristup sudu te je iz potpuno neosnovanih razloga odbio izvesti dokaz saslušanjem stranke, a što je dovelo i do pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Naime, ukazuje da je u tužbi vrlo detaljno iznio svoje prigovore te osporio da se prilikom zasnivanja pretplatničkog odnosa pregovaralo o pojedinim ugovornim odredbama,

prvenstveno o jednostranoj promjeni cijene usluge za vrijeme trajanja obveznog pretplatničkog odnosa (uključujući odredbe Općih uvjeta) te da su mu Opći uvjeti ikada na bilo koji način stvarno uručeni ili prezentirani prilikom sklapanja ugovora. U tom smislu je u tužbi i predložio dokaz saslušanjem stranke te isticao da ga te odredbe ugovora ne obvezuju, a podredno da su iste ništetne i nepoštene. Ističe da je na ročištu 12. siječnja 2021. njegov opunomoćenik ostao kod svih dosadašnjih navoda te predložio sudu da usvoji već u tužbi predloženi dokaz njegovog saslušanja kao stranke na okolnost zasnivanja pretplatničkog odnosa, no, sudac je odbio takav prijedlog potpuno pogrešno i neutemeljeno navodeći da predložena okolnost nije sporna te da je ako je to smatrao potrebnim mogao pristupiti sudu na to ročište. Ističe, prije svega, da je netočan zaključak suda da okolnost zasnivanja pretplatničkog odnosa nije sporna te da je pogrešno utvrdio činjenično stanje u pogledu okolnosti da li je prilikom sklapanja ugovora bio upoznat s Općim uvjetima poslovanja, odnosno da li se o pojedinim ugovornim odredbama nametnutim od strane zainteresirane osobe pregovaralo. Smatra da je sud ako je već prilikom tužbe dostavio sudu svoje dokumente i ugovore i osporavao pojedine elemente vezane za zasnivanje pretplatničkog odnosa i odredbe navedene u ugovoru bio dužan izvesti dokaz saslušanjem stranke kako bi utvrdio osnovanost takvog osporavanja. Nadalje navodi da je potpuno nezakonito sud kao razlog odbijanja prijedloga za njegovim saslušanjem naveo da je mogao pristupiti na ročište da je to htio. Naime, saslušanje stranke je posebno dokazno sredstvo i radnja propisana u članku 33. Zakona o upravnim sporovima pri čemu je zakonom propisano da sud izvodi dokaze prema pravilima kojima je uređeno dokazivanje u parničnom postupku. Navedeno isto tako znači da sud vrši ocjenu takvog dokaznog sredstva, odlučuje da li je iskaz stranke vjerodostojan ili ne, u kojem dijelu i zbog čega te ga uspoređuje s ostalim izvedenim dokazima i izvodi zaključak o utvrđenim činjenicama. S obzirom na činjenicu da sud nikada prethodno nije odredio svojom odlukom izvođenje dokaza saslušanjem stranke nije bilo nikakvog razloga niti potrebe da osobno pristupi na ročište nego je umjesto njega pristupio njegov opunomoćenik i time ispunio dužnost stranke. Dakle, dolazak stranke na ročište ili dolazak njenog opunomoćenika treba razlikovati od dolaska stranke na ročište za koje je sud obavijestio stranku da će se izvesti dokaz njezinim saslušanjem sukladno pravilima parničnog postupka. Stoga smatra da je sud opisanim postupanjem i obrazloženjem razloga odbijanja saslušanja stranke povrijedio procesna pravila iz članka 33. Zakona o upravnim sporovima, povrijedio pravo stranke na pristup sudu i da raspravlja pred sudom, ali i nesumnjivo pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje jer bez saslušanja stranke nije mogao sa sigurnošću otkloniti njegove prigovore. Mišljenja je da bez izvođenja dokaza saslušanjem stranke sud nije mogao dati pravilan odgovor na za spor bitna činjenična pitanja, a to je da li su mu prilikom zasnivanja pretplatničkog odnosa uručeni Opći uvjeti poslovanja i je li s njima bio upoznat te je li mogao pregovarati o odredbama koje se tiču jednostranog povećanja cijene i jesu li te odredbe jednostrano određene od druge ugovorne strane. Stoga smatra da ne samo da je sud povrijedio odredbe Zakona o upravnim sporovima, da je obrazloženje presude kontradiktorno i da je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, nego je potpuno pogrešno primijenio materijalno pravo. Prije svega, sud potpuno ignorira odredbe Zakona o obveznim odnosima o važenju općih uvjeta i opća načela, ali i odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim ugovornim odredbama i posljedicama istih. Ukazuje da argumentacija suda da je Zakon o elektroničkim komunikacijama *lex specialis* ni na koji način ne derogira pravila Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim ugovornim odredbama budući da ta pravila nisu niti propisana Zakonom o elektroničkim komunikacijama, a što znači da se izravno primjenjuju. Stoga je sud, primjenjujući pravilno materijalno pravo i odredbe Zakona o zaštiti potrošača bio dužan ispitati da li se o nekoj odredbi pojedinačno pregovaralo, a ako nije provesti test poštenosti i

ispitati da li takva odredba može i dalje imati pravnu snagu i obvezujući učinak za njega. Ističe da sud ni na koji način nije proveo test poštenosti odredbe te potpuno zanemario primjenu Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima smatrajući valjda da ti zakoni nisu uopće relevantni, a pri tom zaboravlja da Zakon o elektroničkim komunikacijama ne regulira pitanja o potrošačkim odnosima na koja upire. Isto tako smatra da je sudsko odbijanje analize i primjene presude Suda Europske unije poslovni broj: C-92/11 pozivom na Zakon o elektroničkim komunikacijama kao *lex specialis* potpuno pogrešno shvaćanje dosega i normi Suda Europske unije. Ističe da je Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima krovni akt Europske unije za potrošačke odnose sa nadzakonskom snagom jer svi zakoni moraju biti usklađeni s istom, pri čemu je nesporno da je potrošač u ovom sporu. U tom smislu je pogrešno paušalno i neobrazloženo na dovoljno argumentiran način zaobilaženje sudske prakse Suda Europske unije i odredbi citirane Direktive pozivom na Zakon o elektroničkim komunikacijama te predstavlja pogrešnu primjenu materijalnog prava. Predlaže da se žalba usvoji i poništi prvostupanjska presuda i usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu troškova cjelokupnog prvostupanjskog postupka i upravnog postupka koji je istome prethodio kao i troškova žalbenog postupka u iznosu od 4.687,50 kn.

Tuženik u odgovoru na žalbu u cijelosti prigovora svim navodima iz žalbe. Ističe da je sud u provedenom upravnom sporu utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonite i pravilne odluke te se usredotočio na rješavanje upravne stvari koja je bila predmetom upravnog postupka. U odnosu na navode tužitelja kako sud nije naveo razloge zbog čega ne dopušta saslušanje stranke ukazuje da je člankom 33. stavkom 3. Zakona o upravnim sporovima određeno da stranke mogu predlagati koje činjenice treba utvrditi te dokaze kojima se one mogu utvrditi, ali sud nije vezan tim prijedlozima. Iz stipulacije navedene odredbe proizlazi da sud slobodno odlučuje ne samo koji će dokazi biti izvedeni u upravnom sporu, već i u kojoj će mjeri u obzir uzeti činjenice utvrđene u upravnom postupku, a u kojem će dijelu činjenično stanje utvrditi izvođenjem dokaza u upravnom sporu. U konkretnom slučaju sud je odlučio kako izvođenje dokaza saslušanjem stranke nije potrebno iz razloga što se na temelju svih činjenica utvrđenih u prethodno provedenom upravnom postupku može zaključiti kako tužbeni zahtjev nije osnovan. Vezano uz navode tužitelja kako sklapanjem pretplatničkog ugovora nije zaprimio Opće uvjete poslovanja niti je sa istima bio upoznat ističe da se sukladno članku 41. stavku 1., 2., 3. i 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom. Prema članku 41. stavku 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama sastavni dio pretplatničkog ugovora čine Opći uvjeti poslovanja, Uvjeti za korištenje usluga i Cjenik usluge za koje se taj ugovor sklapa. S druge strane, prema nadležnosti HAKOM-a iz članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama vezano uz pojedinačne slučajeve rješavanja sporova, neophodno je bilo utvrditi da sam pretplatnički ugovor sadrži sve potrebne podatke s kojima bi se korisnik trebao upoznati prije potpisivanja istog. U konkretnom slučaju je nepobitno utvrđeno da propisani uvjeti sadrže točne informacije o usluzi, a tužitelj je kao poslovno sposobna osoba prilikom potpisivanja pretplatničkog ugovora bio u mogućnosti upoznati se sa svim potrebnim informacijama detaljnim uvidom u odredbe pretplatničkog ugovora. U odnosu na pojedinačno pregovaranje i jednostrano povećanje cijene ističe kako je sukladno članku 42.a stavcima 7. i 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama propisano da operator javnih komunikacijskih usluga ne smije primijeniti izmjene cjenika usluga na postojeće krajnje korisnike usluga prije isteka roka od 30 dana od dana njihove objave u skladu sa stavkom 6. istog članka, a u slučaju iz stavka 7. operator javnih komunikacijskih

usluga mora obavijestiti krajnje korisnike usluga pisanim ili elektroničkim putem o namjeravanim izmjenama i pravu krajnjih korisnika usluga na raskid ugovora, u skladu s općim uvjetima poslovanja i to najkasnije istodobno s objavom tih izmjena u skladu sa stavkom 6. Ističe da u konkretnom slučaju Zakon o elektroničkim komunikacijama kao lex specialis u području zaštite korisnika elektroničkih komunikacijskih usluga propisuje da se o izmjenama ugovornih odredaba koje se tiču cjenika usluga ne pregovara pojedinačno nego se izmjene i dopune cjenika odnose jednako na sve korisnike usluga, a korisnik ima pravo izbora želi li ostati u ugovoru ili ne. Obveza operatora je pravovremeno obavijestiti korisnike o svim promjenama cjenika usluga koje su za korisnike nepovoljnije te im omogućiti raskid ugovora bez štetnih posljedica kao što je u konkretnom slučaju i učinio. Ni sam tužitelj ne osporava da je bio obavješten o izmjenama i svom pravu na raskid ugovora koji nije iskoristio. U konačnici, imajući u vidu kako je pobijana prvostupanjska presuda donesena na osnovi činjenica iz kojih proizlazi da ima ovlast odlučivati o povredama pretplatničkih ugovora isključivo u dijelu u kojem mu je dopušteno temeljem Zakona o elektroničkim komunikacijama, ističe da nema osnove za uvažavanje navoda tužitelja o nepravilno utvrđenom činjeničnom stanju. Ne nalazeći ni procesne propuste koje bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja predmetne stvari, a niti povredu materijalnog prava, smatra da pobijanom prvostupanjskom presudom nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja. Predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostupanjska presuda.

Zainteresirana osoba u odgovoru na žalbu ističe da tužitelj tijekom postupka koji je prethodio donošenju presude i sada u žalbi neosnovano spori samo zasnivanje pretplatničkog odnosa dok je predmet postupka isključivo uvođenje naknade u iznosu od 20,00 kn koja se odnosi na pristup uslugama fiksne mreže, a ne sam čin zasnivanja pretplatničkog odnosa. Naime, kao što je tužitelj već iznio tijekom postupka, istom je sporno ima li pravo tijekom trajanja pretplatničkog ugovora povećati ugovorenu naknadu te koja su posljedična prava i obveze korisnika u odnosu na povećane naknade, u ovom slučaju uvođenja naknade koja se odnosi na pristup uslugama fiksne mreže. Ukazuje na odredbu članka 42.a Zakona o elektroničkim komunikacijama, prema kojoj operatori javnih komunikacijskih usluga imaju pravo mijenjati uvjete i cijene korištenja svojih usluga. U slučaju da su izmjene od strane operatora nepovoljnije u odnosu na ugovorene uvjete, krajnji korisnik usluga ima pravo raskinuti pretplatnički ugovor bez naknade. Nadalje ističe da je nesporno da je tužitelj pisanim putem bio obavješten da će od 1. rujna 2019. biti uvedena naknada koja se odnosi na pristup uslugama fiksne mreže u iznosu od 20,00 kn mjesečno te da je tim dopisom obavješten i o pravu na raskid ugovora u roku od 30 dana (od 2. do 31. kolovoza 2019.), a koje pravo tužitelj nije iskoristio. Predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostupanjska presuda.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; dalje: ZUS), u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Ovaj sud nalazi da se pobijana presuda prvostupanjskog upravnog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavka 1. ZUS-a.

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je prvostupanjski upravni sud sukladno odredbi članka 33. stavka 2. ZUS-a presudu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja odluke javnopravnog tijela, kao i tijekom upravnog spora, te nakon održane rasprave, čime se smatra da je strankama u smislu članka 6. ZUS-a dana mogućnost očitovanja o svim činjeničnim i pravnim pitanjima odlučnim za rješavanje predmetnog

upravnog spora, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, pravilno zaključio da tužbeni zahtjev nije osnovan, odnosno pravilno nalazi da tužitelj u konkretnom slučaju nije uspio osporiti da tuženik i zainteresirana osoba, u svemu ne bi postupali sukladno relevantnim zakonskih propisima pa ocjenjuje pobijanu odluku zakonitom. Dakle, proizlazi da, suprotno tužiteljevim tvrdnjama, pravilno nalazi da su u postupku utvrđene sve činjenice i okolnosti bitne za rješavanje upravne stvari.

Neosnovano tužitelj smatra da time što ga sukladno odredbi članka 33. ZUS-a u dijelu u kojem je uređeno dokazivanje u parničnom postupku sud nije saslušao kao stranku u postupku na okolnost sklapanja pretplatničkog odnosa, zbog ignoriranja odredbi Zakona o obveznim odnosima o važenju općih uvjeta i opća načela i odredbi Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim ugovornim odredbama i posljedicama istih, odnosno neprovođenja testa poštenosti, te odbijanja analize i primjene presude Suda Europske unije poslovni broj: C-92/11 u situaciji vezanoj za plinsko tržište i Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, nije pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, a slijedom toga i pogrešno primijenjeno materijalno pravo, odnosno pogrešno smatra da mu je zbog toga povrijeđeno pravo stranke na pristup sudu i da raspravlja pred sudom. Naime, prvostupanjski upravni sud je sukladno odredbi članka 33. ZUS-a ovlašten odlučiti koji će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica, odnosno iz tužiteljevog prava predlaganja dokaza ne proizlazi obveza suda da predložene dokaze izvede ukoliko je odluku mogao donijeti na temelju drugih dokaza izvedenih tijekom postupka. U upravnom sporu sud izvodi dokaze prema pravilima kojima je uređeno dokazivanje u parničnom postupku (članak 33. stavak 5. ZUS-a) pa upućivanje na povrede parničnog postupka u žalbenom postupku može biti uspješno jedino u situaciji u kojoj prvostupanjski upravni sud pri izvođenju dokaza nije poštivao pravila Zakona o parničnom postupku na način odnosno u mjeri koja je rezultirala nezakonitošću odluke. Budući da ovaj sud nije našao ni jednu povredu pravila postupka koja bi se odnosila na provođenje dokaza u upravnom sporu to žalbeni navod u tom smislu nije moguće prihvatiti. Naime, s obzirom da, suprotno mišljenju tužitelja, okolnost zasnivanja pretplatničkog odnosa nije sporna pravilno je na raspravi sud odbio prijedlog opunomoćenika tužitelja za odgodu ročišta radi saslušanja tužitelja na tu okolnost, odnosno utvrdio da je tužitelj ukoliko je to smatrao potrebnim mogao pristupiti ročištu i uz svog opunomoćenika ili samostalno.

Uvidom u spis prvostupanjskog upravnog suda kao i obrazloženje presude, suprotno žalbenim navodima, proizlazi da prvostupanjski upravni sud pravilno nalazi da je osporena odluka donesena nakon potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava.

Nije sporno da je tužitelj 29. travnja 2019. zahtjevom za zasnivanje pretplatničkog odnosa ugovorio fiksnu uslugu uz obvezno trajanje 24 mjeseca te da zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa zajedno s općim uvjetima poslovanja, uvjetima korištenja ugovorenih usluga i važećim cjenikom čine pretplatnički ugovor. Isto tako nije sporno da su tužitelju uručeni Opći uvjeti poslovanja budući da je prilikom podnošenja zahtjeva za zasnivanje pretplatničkog odnosa potvrdio da će iste preuzeti s Internet stranice Naime, prilikom podnošenja zahtjeva korisnik odabire način na koji će preuzeti Opće uvjete poslovanja i uvjete korištenja ugovorenih usluga, koji su sastavni dio pretplatničkog ugovora pa je neosnovano tužiteljevo pozivanje na kršenje odredbe članka 43. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14., 110/15. i 14/19.) vezano uz tvrdnje da sklapanjem pretplatničkog ugovora nije zaprimio Opće uvjete poslovanja niti je s istima bio upoznat.

Prema odredbi članka 41. stavaka 1., 2., 3. i 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17) prava i

obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju se njihovim međusobnim ugovorom, a sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa, a na koje je korisnik pristao svojim potpisom na zahtjevu za zasnivanje pretplatničkog odnosa, kao i u konkretnom slučaju tužitelj.

Iz stanja spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba tijekom trajanja pretplatničkog ugovora povećana ugovorenu mjesečnu naknadu od 20,00 kn, a tužitelj kao korisnik prigovara na obavijest o povećanju cijene mjesečne naknade s tim da iz njegovih navoda proizlazi da ne želi raskid pretplatničkog ugovora i ne pristaje na naknadno povećanje naknade, odnosno želi plaćati istu cijenu, što je s obzirom na okolnosti nemoguće.

Naime, člankom 42.a stavkom 10. Zakona o elektroničkim komunikacijama propisano je da u slučaju izmjene cjenika usluga koje su za krajnjeg korisnika usluga nepovoljnije u odnosu na ugovorene cijene usluga, krajnji korisnik usluga ima pravo raskinuti pretplatnički ugovor bez naknade, odnosno ima pravo na povrat neiskorištenog novčanog iznosa u roku od 30 dana od dana objave tih izmjena, osim u slučaju ako su te izmjene cjenika usluga posljedice regulatornih obveza koje proizlazi iz Zakona o elektroničkim komunikacijama, posljedica izmjene poreza na dodanu vrijednost, posljedica izmjene veleprodajnih cijena na koje operator javnih komunikacijskih usluga nema utjecaja. Prema stavku 7. i 8. istog članka Zakona propisano je da operator javnih komunikacijskih usluga ne smije primijeniti izmjene cjenika usluga na postojeće krajnje korisnike usluga prije isteka roka od 30 dana od dana njihove objave te mora obavijestiti krajnje korisnike usluga pisanim ili elektroničkim putem o namjeravanim izmjenama i pravu krajnjih korisnika usluga na raskid ugovora.

Isto tako iz odredbe članka 6.1.2. Općih uvjeta koji je u cijelosti usklađen s navedenim odredbama članka 42.a Zakona o elektroničkim komunikacijama, proizlazi da cjenik elektroničkih komunikacijskih usluga operator mora objaviti na svojim internetskim stranicama te svaku izmjenu cjenika najaviti HAKOM-u osam dana prije njegove objave. U slučaju da su te izmjene isključivo u korist korisnika, izmjene cjenika primjenjuju se od dana objave, a ako su nepovoljnije za korisnika, primjenjuju se 30 dana nakon objave, pri čemu korisnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora bez plaćanja naknade za prijevremeni raskid. Operator je dužan o namjeravanim izmjenama obavijestiti korisnike i uputiti ih da imaju pravo na raskid ugovora bez plaćanja naknade za prijevremeni raskid.

Neosnovani su navodi tužitelja da se o uvođenju naknade nije pregovaralo. Naime, Zakonom o elektroničkim komunikacijama nije propisana obveza operatora elektroničkih komunikacija da pojedinačno pregovara s korisnicima usluga oko izmjena ugovorenih odredbi koje se tiču izmjena i dopuna cjenika već se te izmjene i dopune cjenika odnose na sve korisnike usluga pri čemu je korisniku usluga ostavljeno pravo izbora ostati u ugovornom odnosu ili raskinuti isti bez naknade. Dakle, operator elektroničkih komunikacija ima pravo tijekom trajanja pretplatničkog ugovora povećati cijenu ugovorene naknade uz obvezu da o tome pravodobno obavijesti korisnike usluga, kao i o njihovom pravu na raskid ugovora bez naknade, što je zainteresirana osoba u konkretnom slučaju i učinila. Naime, tužitelj je pisanim putem bio obavješten da će od 1. rujna 2019. biti uvedena naknada Pristup uslugama fiksne mreže u iznosu od 20,00 kuna, kao i o pravu na raskid ugovora u roku od 30 dana (od 2. do 31. kolovoza 2019.) u slučaju nezadovoljstva uvođenjem naknade, no to pravo tužitelj nije iskoristio.

Slijedom svega navedenog, suprotno žalbenim navodima, pravilno prvostupanjski upravni sud utvrđuje da je nesporno da je tužitelj prilikom sklapanja pretplatničkog odnosa bio upoznat s općim uvjetima operatora i da mu je poslana obavijest o povećanju cijene usluga za naknadu pristupa fiksnoj mreži od 20,00 kn mjesečno s uključenim PDV-om, te da

je tužitelj zainteresiranoj osobi poslao obavijest da ne pristaje na navedeno povećanje cijene, ali niti na raskid ugovora, već želi i dalje plaćati ugovorenu cijenu, a što zainteresirana osoba nije bila u mogućnosti uvažiti, pa je stoga pravilno tužiteljev prigovor operator odbio, a tuženik u osporavanoj odluci nije prihvatio zahtjev tužitelja za rješavanje spora. Nadalje, pravilno sud utvrđuje da je Zakon o elektroničkim komunikacijama *lex specialis* u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača te da isti omogućava operatoru izmjenu cjenika za vrijeme trajanja pretplatničkog ugovora bez naknade za prijevremeni raskid ugovora o roku od 30 dana od primitka obavijesti o izmjenama, što znači da korisnik ima na raspolaganju samo dvije mogućnost, i to ili da prihvati povećanje cijene usluga ili da raskine pretplatnički ugovor bez naknade, kako to proizlazi iz odredbe članka 42.a stavka 10. Zakona o elektroničkim komunikacijama i općih uvjeta operatora.

Kako tužitelj žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja niti pravilnost primjene mjerodavnog i postupovnog prava ovaj sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

Budući da je odbijen tužbeni zahtjev prvostupanjski upravni sud je zakonito odlučio o zahtjevu tužitelja za naknadom troškova upravnog spora primjenom odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Zato je temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda (točka I. izreke).

S obzirom da je žalba tužitelja odbijena i potvrđena prvostupanjska presuda tužitelju na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a ne pripada pravo na naknadu troškova žalbenog postupka, pa je postavljeni zahtjev za njihovu naknadu odbijen kao neosnovan kao u točki II. izreke.

Odluka pod točkom III. izreke se temelji na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 31. ožujka 2021.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpis - ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić

